

Martina

Un relat de: [Sergi](#)

Com cada dia, l'Esteve va agafar el metro a Passeig de Gràcia. Aquell passadís tan llarg sota terra no li agradava, semblava que no s'acabés mai. Va girar la cantonada i la va veure, davant seu. Era menuda i duia uns pantalons blaus molt amples, tenia la melena negra i plena de tirabuixons, i duia una carpeta de dibuix sota el braç. Va posar-se darrere seu, amb l'esperança que pugés al mateix metro que ell, i així veure-li la cara.

L'Esteve feia veure que llegia. S'havia quedat de peu, recolzat a les barres metàl·liques del costat de la porta, just davant d'ella. Quan ella desviava la vista, ell la mirava. No semblava una noia divertida, però era bonica. Tenia els ulls vius i negres, i una cara molt fina. Els tirabuixons li queien per les espatlles. "És joveneta" va pensar l'Esteve. I tenia raó. No tenia més de 18 anys, però en podria haver tingut 15.

Va fixar-se en la carpeta de dibuix que duia sota el braç, era blava i en una de les cantonades hi posava "MARTINA". Martina... aquell nom va semblar-li encisador. Els ulls d'ella van creuar-se amb els d'ell, que els va apartar ràpidament, dissimulant com bonament podia, mentre imaginava que ella també el mirava.

No podia deixar de mirar-la. Començava a sentir un nus a l'estómac, com quan tenia 15 anys. El problema és que feia més de 10 que ja no els tenia, els 15 anys. Va mirar-se-la de dalt a baix, i aquell sentiment innocent va transformar-se en desig, quan va fixar-se en els seus pits, que amb prou feines s'endevinaven sota el jersei clar. Sentia desig i vergonya, se sentia gran, vell, al costat d'aquella criatura preciosa.

Va desitjar que baixés a la seva parada. Ella es va girar cap a la porta, i ell es va posar al seu costat. Quan van sortir, va seguir-la fins les escales mecàniques, i es va parar darrera d'ella. Però ella va seguir pujant, i ja no la va tornar a veure.

Havia passat una hora, i l'Esteve ja no hi pensava. Va sortir del banc on havia de fer les gestions i la va veure un altre cop, creuant el carrer. Les seves mirades es van creuar, ell va creure que ella somreia, i la va perdre de vista per sempre quan va girar la cantonada.

Uns anys després, l'Esteve tenia la seva primera filla, la Martina.

Com cada dia, ella va agafar el metro a Passeig de Gràcia. Aquell passadís tan llarg no li agradava. Els dijous tenia dibuix a última hora, i quan sortia de classe el què volia era arribar a casa sense perdre temps.

No duia els walkmans, i s'entretenia mirant la gent reflexada a la finestra. Mai se sabia on podia aparèixer l'home de la seva vida, i el metro li semblava un bon lloc, per això el buscava a través del vidre. Va trobar-se amb la mirada d'ell. No era del seu gust, però era més gran que ella. La seva millor amiga li havia dit que una amiga de classe estava sortint amb un noi de vint-i-un anys, i que era molt millor així que no pas aguantar els 'crios' del seu curs. Deia que, una noia que va amb nois més grans, pot aconseguir tot el què vulgui.

Ella el va mirar uns cops més, intentant caçar la seva vista al vol. Seria capaç d'atraure a algú molt més gran que ella? Va descordar-se l'abric i va treure pit. No en tenia gaire, però sabia ben bé que seria un bon reclam. Quan ell va mirar-li els pits, ella es va sentir avergonyida i va girar el cap, però no es va tapar amb l'abric. Quan va arribar a la seva parada, ell es va posar al seu costat. Va parar-se a les escales mecàniques, i ell seguia darrera seu. Va pujar corrent les escales, necessitava trucar a la seva amiga per explicar-li l'experiència. Quina enveja tindria la Martina quan sabés que havia aconseguit atreure l'atenció d'un noi molt més gran que ella!